

ció de dependència sense solució de continuïtat, amb els metges del futur, i de sempre més. Aquest llaç que ens agermana, aquesta obra que tant estimem tots, té una paraula sagrada que es posen a la boca i tenen al cor els companys que se senten morir, els orfes que han perdut el pa, i les mares dels nostres fills si un jorn quedessin soles; una paraula que no pot pronunciar-se sinó amb reevrència i amb els ulls elevats al cel: La Mutual.

Mutual, i res més? Mutual a seques, com solem anomenar-la habitualment per familiaritat amb el seu nom? No. Mutual del Sindicat de Metges de Catalunya, que de mutuals n'hi ha moltes, però la nostra és una sola i de tan nostra no n'hi haurà mai cap més. Mutual de nom, però amb un cognom i un altre cognom, amb una filiació completa i una personalitat ben característica, perquè no és pas borda ni va néixer per generació espontània, sinó que és filla legítima de les "justas nupcias" del Sindicat amb l'estament mèdic català; d'unes noces puríssimes i desinteressades, d'un vertader "cast connuvi" per a formar una llar catalana. Heus ací una santa aliança; una arca santa, un llaç etern que ha establert amb amor entre nosaltres, qui únicament podia fer-ho, qui fatalment havia de fer-ho: El Sindicat.

* * *

CONSOLATRIX AFLICTORUM:

Però, ai!, que a la Mutual no hi som tots, que la previsió encara no és prou completa i que alguns companys moriren prematurament sense haver acceptat el nostre evangeli.

Mireu aquella vídua endolada que ha pujat amb el cor apretat les escales del Sindicat i ha demanat amb veu tremolosa, un auxili per a donar pa al seus pobres fills, víctimes innocents de la imprevisió i de la parca. La Caixa de Beneficència s'ha obert de bat a bat i li ha donat tant com tenia. No li ha donat més, perquè la Caixa també, encara és pobre, però ja té un petit ajut i una fermança de què els "companys", com havia sentit anomenar-los a "ell", n'erren de debò i volen sempre ésser-ne. Se n'ha entornat rient i plorant a la vegada, i ha marxat de pressa per a portar més aviat el consol en aquella llar, la vida de la qual ja dependrà de nosaltres. Jo he proposat moltes vegades, fins ara inútilment, però confio aconseguir-ho, que no s'anomeni Caixa de Beneficència. Això no ha d'ésser beneficència; de beneficències ja n'hi ha d'altres; això és un deure d'amistat o no és res; és unió, és companyonia, és el vincle que uneix els fidels d'una doctrina d'amor, és l'obra de germanor de l'estament: El Sindicat.

* * *

DOMUS AUREA:

El Sindicat creix; es fa immens; augmenta els seu radis d'acció i li cal un major espai. I el Casal projectat, la casa ja començada, és avui per avui la major illusió de tots. Entre tots la fem, la veiem pujar, ampla, forta, alta. Ampla com el criteri i la visió del Sindicat en els problemes de l'estament, forta com la nostra voluntat de vèncer, alta com les aspiracions d'una superació i d'un triomf. I quan a dalt de tot, un cop acabada, hi veiem onejar aquella bandera tan enlaire, ens demostrarà la necessitat de què tinguem presents aquelles paraules del poeta: "per mirar-la i admirar-la, aixequem els ulls al cel". És el Casal el que coronarà l'obra, és ell el que completarà el símbol de la unió de tots, quan aplegui sota un mateix sostre totes les institucions i totes les entitats mèdiques catalanes.

És l'obra cabdal, el somni daurat, la casa esperada; anhel fet possible només per la plenitud de vida assolida pel Sindicat. Per això és el Sindicat i no el Casal el que veiem pujar, el que esperem veure coronar amb la bandera, el que ens aplega a tots sota un mateix sostre; la verdadera casa de tots nosaltres, la nostra "Turrís davídica".

* * *

CAUSA NOSTRAE LETITIAE:

Beneficència, Mutual, Unió, Casal, esperit de companyonia i mística d'aquesta Seu de la nostra Ciència. "Sedes sapientiae", causa de la nostra alegria... Tot és el mateix; tot és el Sindicat i el seu esperit. Sense aquesta flama vivificadora no fóra possible tanta cosa; tanta bellesa.

Estimem el Sindicat, admirem el Sindicat, preguem pel Sindicat. Aquesta ha d'ésser la nostra oració de cada dia; la nostra lletania profana... Sindicat, Sindicat!, Sindicat!! ..